

OHLAS

PJSNJ ČESKÝCH,

OD

OHLAS PJSNJ ČESKÝCH.

W PRAZE 1840.

W KNÍŽECI ARCIBISKUPSKÉ KNIHTISKARNĚ.

K družu, družce, k rade, vlasti

Stálost již mi odměnau;

Při vsj jiné práci, slasti

Rad blagou se proměnu.

OHLAS PÍSNÍ ČESKÝCH

Wady se tuhle zpívají

Ničel, zpělu, básně!

Wjry slyš w glosech lásky

Drahé, přání, lásky

Sau myslé, w srdci, w duši

Rku (wše) k bohém, ráze!

Tuhy, wede do gých

Záboží, w květinách.

OHLAS

PJSNJ ČESKÝCH,

OD

FR. L. ČELAKOWSKÉHO.

W PRAZE 1840.

W KNJZECJ ARCIBISKUPSKÉ KNIHTISKÁRNĚ.

OHLAS

PLSNÍ ČESKÝCH.

OD

FR. E. ČELAKOWSKÉHO.

W PRAZE 1840.

W KNIŽECÍ ARCHIVSKUPSKÉ KNIHTISKARNĚ.

NÁRODNJ básnictwj slowanské nalezlo za těchto poslednjch let tolik milownjkůw, a tolikero sbjrek národnjch pjsnj wydáno tiskem, že každá skoro wětew velikého stromu slowanského giž swé k popatřenj poskytuje wjee méně hogné kwěty. Přepodiwný to strom zagisté a čaroděgný, gehož každá haluze giným a giným obsypána gest kwětem — kwětem přerokošným k wůni i pohledu, a při tom tak rozdjlným od sebe, že nic podobného tomu nelze nagjti po weškerém země našj oboru! — Taktě w neyrozmanitěgšjch formách wywinul se po rozličných nářečjch slowanských zpěw národnj, žeby snadno po djlechi swých za plod národůw sobě neynepodobněgšjch považowati se musel, kdyby tudjž geden a týž sladký hlahol nepřipomjnał geho gednotu a celost. Prawdiwost wyřčenj tohoto netřeba zde dowozowati; každémuť sama se

k myslí naskytuge, kdo pjsně kterýchkoli dwau odwětuj slowanských wespolek srownáwá, a to tjm wjee, pak-li na práci si dal, poznati aspoň wětšj částku obgewených těch pokladů. Gsau to tedy liché a prázdné úsudky, zde orde slyšeti se dáwagjej, o přednosti a wýtečnosti národnjch pjsnj slowanských gedněch před druhými, tak asi, dj-li kdo, že pjsně Slowanůw východnjch aneb gižnjch daleko ony západnjch přewyšuj. Obrátiwše tento úsudek, wyřkneme zároveň stegnau prawdu i neprawdu; neboť kde žádných stránek přirownawacjch nenj, tu konec i všemu přirownánj. Magjt u př. ruské a srbské pjsně krásy a půwaby do sebe, gakých na prosto neznagj pjsně Čechůw a Slowákůw; chowagj ale naproti tomu w sobě též české a slowenské pjsně wnady a pěknosti, gakých by nadarmo w oněchno hledal. Slowem, každý takowý spor nebyl by nic giného, než spor o přednost modrých a černých očí.

Z té přjčiny igest přede všjm žádost wydawatele *Ohlasu pjsnj českých*, by ni- kterak přilicowán a přirownáwán nebyl k

Ohlasu pjsnj ruských, před desjti lety wydanému; nýbrž, ljboli komu, srownáweyž ohlas tento s hlasem geho, totiž s samými pjsněmi českými. Giné wzory měl básnj před očima tuto, a docela giné tam; s giným zde, a s giným tamto zápasil žiwlem, tak sice, že zpěw ruský a český téměř za dvě stežegnj strany neb protiwy národnj poesie slowanské wúbec považowati se může, což hlawně w tom swúg základ má, že onen gest neywjce epické, náš ale lyrické powahy, onen gest wjce rozgjmawý, budě cit pomocj obrazů a děgů, a w širšj i wyššj zasáhage prostranstwj, tento zas gest prchawěgšj, hra- wěgšj, cit prostě pronášegjej, předmětů, a to neyblížšjch, gen lehee se dotýkagjej, a tudy w mezech mnohem užšjch se pohybu- gjej. Čjtánj pjsnj ruských (tak mně aspoň wždy se widj) podobá se procházce hlubokými hwozdy, mezi hustým, vysokým stromowjm, wedlé potworně rozmetaných skal- lin, hučejch řek a gezer; bawenj se zas pjs- němi českými procházce šjrým polem a lu- kami, kde oko toliko s njzkým křowjm neb utěšenými hágky se potkává, a sluch chře-

stem potůčkůw aneb skřiwančjm šwjtořenjm býwá zaměstnáwán.

W Ohlasu přítomném snažil se básnj z každé třídy pjsnj českých dle formy, w gakowé se obgewugj, vytvořiti některá nápodobenj. Hlawněgšj pak oddjlowé zpěwu českého tito gsau:

1. *Básně rozprawné.* Počet balladických neb děgeprawných zpěwů nás došlých a we sbjrkách našich zaznamenaných gest ze wšech neyskrowněgšj; žjla tato zlato-nosná z přjčin každému známých wjce a wjce wytracuge se z národnjho žiwota, ano málem dočista gest přebrána. Zachowané nám některé toho druhu zpěwy z wěků nowěgšjch gsau toho důkazem, gak welice lyrický žiwel i w nich nad epickým obdržel přewahu. W nemnohých nápodobenjch našich mysljme, že zwláště w čjsle i. a xix. ducha těchto rozprawných pjsnj českých postihnauti nám se podařilo. Děginy však naše, národnj powěsti a powěry dosti gestě látky poskytnau w tomto okresu pěwům budaucjm.

2. Rowně neweliký gest počet i našich

elegických pjsnj. Čech — toť dáwno známo — nepodává se snadno smutku a těžké mysli, a i když w klopotných okolnostech gest postawen, hledj brzo z nich se wydobyti. W sklješčenosti swé nezpjwá, a odlehčiw srdci swému, tudjž i zapomněl na předešlé trampoty, aniž se mu chce o nich zpjwati. Pěge-li však předce, proswjtá všude i tjm smutkem gakási tichá a milá weselost, genž pjsnjm toho druhu zvláštnj půwab dáwá. Slzy tu geště na twáři, a giž radost w oku. I skrze mraky wždy některý slunečnj paprslek musj prorážeti, kdežto w ruské elegické pjsni celé nebe černými zastřeno gest chmúrami. Z oddjlu toho gsau w Ohlasu našem čjsla II, X, XVIII, XX. a některá giná wjce méně sem náležegjej.

3. W neywětšj hognosti poskytnuj se nám *pjsně naiwnj, žertowné a satyrické*, gsauce gako gádro všeho českého národnjho básnictwj, a tudy také na těchto listech wětšj částka w oddělenj to zasahuge. S dobrým rozmyslem trogj ten druh připogugi k sobě, an z gednoho a téhož půwodně wyniká pramene — z prawdiwé, neljšené pro-

stosrdečnosti a z přirozeného humoru. Wdechnauti w pjsěň českau ducha naiwnosti, a vytvořiti gi w tomto způsobu, gest a zůstane wždy každému napodobiteli úlohu neytěžšj a neynebezpečněšjm auskaljm, poněwadž welmi snadno mu gest wyklauznauti anebo w nechutné dětinské hříčky, anebo w titworné laškowánj. Zde básnj k nápodobgjcj aukau a welmi nepewnau pod sebau má podlahu, nepožjwage té výhody, gako wé se dostává nepowědomému skladateli pjsně prostonárodnj, by totiž vypuštěn byl z mysli zpěwákový neb čtenářowy, a gest s wěcj tauto právě tak, gako s mnohými dětskými nápady, genž k usmánj a radosti ponaukagj, gešto wšecku wnađu by ztratily i bez powšjmnutj zůstaly, pronešeny gsauce ústy osob dospělegšjch. Ginj slowanštj kmenowé, wygjmage sbratřeněšj s námi Slowáky, pjsnj naiwnjch buď neznagj docela, buď welmi pořjdku u nich se nalezagj. Wydawatel Ohlasu pjsnj českých ejtj sám neylépe, kde w tomto ohledu k ejli nedostřelil anebo geg přestřelil, a však s neyvyššj bude mu potěchau, uznáno-li bude,

že předc několikráte w černé uhodil, a wljdný saudec, uwáziw nesnadnost wěci samé, wedlé powedeného i méně podařilemu popřege mjsta. Přjstupněgšj k následowánj gsau giž pjsně žertowné a satyrické. Wy-
lučugj ze sebe owšem njzké šprýmy i wšechen rafinowaný wtip; gistá wšak hrawá swéwole a ústěpačnost (gsauť djtky z půdy české!) gest gim zcela přirozena, a protož i w Ohlasu gegich směle si powolowati může básnj, neboge se přjsných klassických Kantonůw, k gegichžto chuti takowéto krmě arci se nestrogj. Procházka gest tu — gak gsme výše podotkli — polem mezi křownami, a k nimť přináležegj též hloh, i šjpek, i galowec. —

4. Gsau pak *pjsně* w neyužšjm smyslu slova toho, gakowé w každém zpjwagjem národě nalezáme co wynořenj citu něgakého, podržugjej wšak wždy swau národnj známku, kterauž se od ginonárodnjch pjsnj patrně rozeznáwagj wnitř i zewnitř. Wyskaumal-li básnj tyto známky, a sobě-li ge oswogil, nebude mu těžko před njm ležjch wzorů dostihnauti, anobrž daleko

ge i předstihnanti může, gakož se od vyššjho vzdělánj geho slušně očekává: chraň se toliko, aby pjsěň ze swé individualnosti české tuze u všeobecnost newybjhala; neboť gak mjle by dobře šla i pod gméno kteréhokoliw giného národu, giž nenj pjsnj českau.

5. Konečně připomenanti třeba o tom druhu kratičkých našich pjsnj, kteréžto záležegjee wětšjm djlem w gediné sloce, we zpěwu toliko a skrze zpěw magj něgakau cenu, a gež bychom pro tu přjčinu neyraděgi *popěwkami* nazýwali. Bywše s nápěwem gednau dobau zplozeny, bez něho gsau tělo bez duše, slupka bez gádra. Pozorně při tom hodno, že neykrásněgšjch a neyrázněgšjch staročeských melodijs skoro nikdy nalezti nenj w delšjch pjsnjch, leč gediné w těchto popěwkách, a že takýto krátce pronešený cit, neb myšlénka, neb obrázek s gedněmi gen a určitými slučuge se zpěwnými zwuky, nedowolugcejmi, aby giná slowa byla podzpěwowána. Zde nápodobcej básnjk přirozeným během málo aneb dokonce žádné kořisti nenagde, a protož

gsme i my, wygjmagic několika málo kau-sků, ze záhonu toho ničeho dále bráti se neosmělili.

Z rozvrženj předeslaného giž samo vyplývá, že básnj, nespauštěge nikdý s myslí toho, co vlastně gest podstatou české pjsně, předce w gedné každé z uведенých třjd gináče sobě počjnati musj, ano že plody gehu tjm zanjmawěgšj gsau, čjm wětšj rozmanitosti w každé zwláštnj třjdě bylo hleděno. Toť mu buď stále na paměti, že nepěge on sám (chce-li sám we swé osobě básniti, netřebať mu nápodobiti národnjch pjsnj, máť ginde pole dosti široké), ale že w rozličné proměňuge se ljce, z kteréžto twářj rozmanitosti teprw onen sauzwuk wyniká, bez něhož každý ohlas přestává býti ohlasem. *)

*) Prostonárodnj pjsně české nalezly posud gedného šťastného napodobitele, p. *Fr. Jar. Kamenického*. (Pjsně w národnjm českém duchu, w Praze 1833.) Wše, cožkoliw tento druh básnictwj vyhledává, w tak pěkné tu shodě a mjře, takowá weskrz lehkost a plynnost, že skutečně naše pjsně gako w zrcadle spatřowati se domnjáme. Gediné však, čeho při nich, gakožto celku, neradi pohřešuge-

Že pak ostatně i zewnitřnj přjpadnosti pjsně české, gakož gsau rozměry, užjwánj mjsto rýmů pauhých assonancj, a co wjce tomu podobného gest, namnoze i w Ohlasu tomto našem přicházegj, z toho, mnjm, netřeba se osprawedlňowati před znateli národnjch pjsnj.

A tak ze všech dárkůw, gež mi kdy Musa propůgčila, tento mi neymilegšj wěnowán budiž památce mých neocenitelných a přjliš brzee z tohoto žiwota wykročiwsjch přátel — **Josefa Wlastimila Kamarýta a Josefa Krasoslawa Chmelenského** — gmenům, gimížto že wedlé giných národ český honositi se nepřestane, gist gsem.

W Praze 31. Řjgna 1839.

me, gest právě tato nadmjněná rozmanitost twářj, anyt co djtky gedné rodiny, a ne gednoho národu nám se předstawugj. Ljbilo-li by se ctěnému přjeteli našemu sbjrk u swau geště ginými formami obohataiti, snadno nedostatek ten dal by se odstraniti.

I.

TOMAN A LESNĚJ PANNA. *)

Wečer před swatým Janem
Mluwj sestra s Tomanem :
Kam pogedeš, bratře milý,
W této pozdnj na noc chwjli
Na konjčku sedlaném,
Čistě wyšperkowaném?

*) Starodáwnj gméno Wjly, u gižnjch Slowanů po tu dobu běžné, přišlo dáwno w zapomenutj u našeho národu, (giž w XVII. stoletj Rosa a Pešina gi gmenem řecké Hekate wykládaj!) ačkoliw podstatu swau Wjla po některých kragjch posawáde gest známa i našemu sprostému lidu, přigawši u něho nazwánj Lesnj panny. Krog a podoba lesnjch panen w prstonárodnjch báchorkách a pohádkách rozdjlně se ljčj. Mně ze všech obrazůw přigatý w této básni neylépe se ljbil. Wyprawuge se též o lesnjch pannách, že tu noc před swatým Janem křtitelem neywětšj magj moc nad člowěkem, a protož nenj rádno wydáwati se té doby do polj, mnohem do lesa.

»Do Podhágj k myśliwci
Musjm ke swé děwčici;
Z nenadánj nemám stánj,
Zas mě čekey o switánj.
Dey, sestřičko, dey nowau
Košiličku kmentowau,
Kamizolku růžowau.«

Giskra padla pod konjčkem,
Sestra wolá za bratřjčkem:
Slyš, Tománku, radu mau,
Nedáwey se daubrawau:
Obgeď dolem k Swaté Hoře,
Ať nemám po tobě hoře;
Dey se raděg w zápolj,
Ať mě srdce nebolj.

Negel Toman daubrawau,
Dal se cestičkau prawau;
A w Podhágj u myśliwce
Nowý domek gedna swjce,
Hostj mnoho pospolu,
Gizba plna howoru.

Smutkem Toman obklopen
Patřj s koně do oken:
Děwče láskau gen rozplýwá,
Na ženicha se usmjwá;
Otec gedná námluwy,
Matka hledj obsluhy.

Gedli, pili, rozprávěli,
 Dobrau wůli spolu měli,
 Žádný na to nic nedbal,
 Kůň že wenku zařehtal,
 A mládenec zawzdychal.

Panna genom snaubená
 Nagednau se zarděla;
 Swědomj gi předce tlačj,
 Šeptá cosi sestře mladšj.
 Sestřička od wečeře
 Wyšla rychle za dwěře:
 »Na wěky se, Tomane,
 Milá s tebau rozstane,
 Ginému se dostane.
 Nagezdil gsi se k nám dosti,
 Dnes tu máme bližšj hosti,
 Hledey sobě ginde štěstj.«

Toman koněm zatočil,
 W šjré pole poskočil,
 Zafal zuby, smračil čelo,
 Kolem wšecko neweselo.
 Půlnoc byla, měsje zašel,
 Sotwa gezdec cestu našel;
 Prudce haed, pak laudawě
 Ubjral se k daubrawě.
 »Wšecky krásné hwězdičky
 Ze tmy gsau se prosypaly,

Proč wy, moge mladé dni,
We tmách gste se zasypaly!«

Gede, gede daubrawau,
Les šumj mu nad hlawau,
Wětřjk chladný z noci fauká,
Nad auwalem sowa hauká ;
Konjk blýská očima,
Konjk střjhá ušima.

Cupy dupy z hauštiny
Letj gelen w meytiny,
Na geljнку podkasaná
Sedj sobě Lesnj panna ;
Šaty půl má zelené,
Půl kadeřmi černěné,
A ze swatojanských braučků
Swjtj pásek na klobaučku.

Třikrát kolem gak střela
W běhu koně obgela,
Pak Tomanowi po boku
Wyrownáwá w plawném skoku:
»Šwarný hochu, nezaufey,
Bugným wětrům žalost dey,
Gedna-li tě opustila,
Nahradj to stokrát giná.
Šwarný hochu, nezaufey,
Bugným wětrům žalost dey!«

— To když sladce zpjwala,
W oči se mu djwala
Lesnj panna na gelenu,
Toman ejtj w srdci změnu.

Gedau, gedau pospolu
Měkkým mechem do dolu,
Panna Tomanu po boku
Wyrownáwá w plawném skoku :
»Šwarný hochu, skloň se, skloň,
Genom dále se mnau hoň ;
Ljbj-li se ti mé ljce,
Dám radostj na tisjce.
Šwarný hochu, skloň se, skloň,
Genom dále se mnau hoň !«
To kdy panna zpjwala,
Za ruku ho ugala ;
Tomanowi rozkoš praudem
Prolila se každým audem.

Gedau, gedau dál a dál
Podlé řeky, podlé skal,
Panna Tomanu po boku
Wyrownáwá w plawném skoku :
»Šwarný hochu, můg gsi, můg !
K mému bytu se mnau plug !
Swětla dennjho w mém domě
Wěčně nezachce se tobě.

Šwarný hochu, můg gsi, můg —
K mému bytu se mnau plug!“

To kdy panna zpjwala,
W ústa gezdce ljbala,
W náručj ho obgala.
Tomanowi srdce plesá,
Uzdu pauštj, s koně klesá
Pod skalami prostřed lesa.

Slunce vyšlo nad horu,
Skáče konjk do dworu,
Smutně hrabe podkowau,
Řehce zpráwu nedobrau.
Sestra k oknu přiskočila,
A rukama zalomila:
»Bratře můg, bratřjčku můg!
Kde skonál gsi žiwot swůg!“

II.

GJZDA K MILÉ.

Slunce za horami,
Po doljch se stmjwá:
Škoda tebe, můg zlatý tatjčku,
Že tě zem ukrýwá.

Wstáwage, léhage
Na tebe mysljwám,
Bez žalosti za twau dobrau duši
K Bohu se modljwám.

Gedna žalost — žalost
Gen mi srdce hněte,
Že newidjš, gaké tu na swětě
Štěstj pro mne kwete.

Kdes ty owes sjwal,
Mně zrage pšenička,
Z potu twého mi na každém poli
Dost požehnánjčka.

Stodoly mám hogné,
Dwory gako bory;
Přigde do wás krásná hospodyňka,
Dwory, moge dwory!

Gi kdybys ty widěl,
Můg starý tatjčku!
Zweselil bys gako gabloň w sadě
Šediwau hlawičku.

Ay koni, konjčku,
Kdys býwal hřjbatkem,
Newěděl gsi, že na tobě budu
Gezdit za děwčátkem.

Slunce za horami,
Po doljch se stmjwá;
Spěchey koni, za lesjkem domek,
Tam drahá přebýwá.

CELOROČNJ WÝŽIWA.

Jenjčku můg miley,
 Nic se nerozmejšleg,
 Máš-li za ženušku mě sobě wzjt:
 Krátké rozmejšlenj —
 Snad bude co nenj,
 Ty málo máš, gá nic nazbyt,
 Budem spolu dobře hospodařit.

W zimě se nestarey,
 Čjm se obžiwjme,
 Přigde pomoc s nebe, dřjw než zwjme:
 Ze sněhu homolky,
 Budau nám na dolky,
 Šišek z lesa nanosjme,
 A geště sausedy poděljme.

Když garo přiletj,
 Bez setj, bez mletj
 Chudým lidem samo s nebe padá,
 Kraupy a krupici
 Nagdem na ulici;
 Pakli soli, másla nenj,
 Řeřicha nám bude za kořenj.

Náš kmotr rozprávj,
 Horko prey netrávj,
 Blázen, kdo se w letě hladu bogj,
 Na poli, na lauce
 Djla plné ruce,
 Ty umjš kosit, gá umjm žjt,
 Do sebe, na sebe budeme mjt.

Na podzim na hauby
 Spolu chodit budem,
 Při nich dobré chuti nepozbudem;
 Ach hauby, hubičky,
 Což gste wy sladičky!
 Šjpků, trnek natrháme,
 Také si, Jenjčku, pochutnáme.

Ku měsíčku vzdychá.
K srdci rukou pořád tiskne,
W teple ho cos píchá,
Sam pan správce od ní chřadne.

IV.

STASA ČARODĚGNICE.

Utopte gi, upalte gi,
Kantorowic Stasu,
Ať nekauzlj, nečaruge
Naši mladau chasu.

Běda tomu, Stasa komu
Čáry na krk hodj,
Gak to kuřátko po dešti
Schljpeně si chodj.

Dewět hochů otráwila
Gedem černých oěj,
A okolo desátého
Swět se kolem toěj.

Dewět hochů popálila
Plamenem swých twářj,
A čtyrem se zima s horkem
Po těle rozrážj.

Sám pan správce od nj chřadne,
 W teyle ho cos pjchá,
 K srdci ruku pořád tiskne,
 Ku měsčku vzdychá.

Utopte gi, upalte gi,
 Kantorowic Stasu,
 Než okauzlj, očaruge
 Wšecku naši chasu.

V.

DOBŘÉ NAUČENJ.

Kwete růže, kwete,
Ale gednau w létě:
Milugme se, má Haničko,
Dokud i nám kwete.

Na podzim w ořešj
Wjc láska netěšj:
Kdo se ráno neměl k světu,
Wečjr to pohřešj.

Sám pan správce od nj chřádne,
W teyle ho cos pjechá,
K sedci ruku pořád tiskne,
Ku měsěčku vzdychá.

Utopte gi, upalte gi,

VI.

Kantorowic S.

PRAŽSKÁ.

Wšecku naši chasu.

Slečinko spanilá,

Powězte, co dělá

Wáš gemnost-pantáta?

»Wydal se na cesty,

Chodj po předměstj,

Prodává košťata.«

Na podzim w ořeš

Wje láska netěš:

Slečinko má milá,

Powězte, co dělá

Gemnost-panjmáma?

»Má krámek w podlaubj,

Pjsek a wěchtowj

Na ěřešle prodává.«

Táhne mračno proti mračnu,
W stromech wjtr bauřj,
Wywalil se luňák z mraku,
Nad lukami krauřj.
Bratr wolá Ančičku:
Kdeže máš husičku?

VII.

L U Ň Á K.

Táhne mračno proti mračnu,
W stromech wjtr bauřj,
Wywalil se luňák z mraku,
Nad rybníkem krauřj.
Otec wolá Ančičku:
Kde máš, dcero, husičku?
Chraň gi před luňákem,
Tjm zloděgským ptákem.

Táhne mračno proti mračnu,
W stromech wjtr bauřj,
Wywalil se luňák z mraku
Nade dworem krauřj.
Matka wolá Ančičku:
Kde máš, dcero, slepičku?
Chraň gi před luňákem,
Tjm zloděgským ptákem.

Táhne mračno proti mračnu,
W stromech wjtr bauřj,
Wywalil se luňák z mraku,
Nad lukami kraužj.

Bratr wolá Ančičku:
Kdeže máš holubičku?
Chraň gi před luňákem,
Tjm zloděgským ptákem.

Táhne mračno proti mračnu,
W stromech wjtr bauřj,
Wywalil se luňák z mraku,
Nad zahradau kraužj.

Sestra wolá Ančičku:
Kde máš, sestro, hrdličku?
Chraň gi před luňákem,
Tjm zloděgským ptákem.

VIII.

STARÝ ZAHRADNĚK.

Starý zahradněček
Mladičkau dceru má:
Komuž on, můg bože,
To děwče odchová?

Každý w podiwenj
Gegj krásu widj,
A však diwu nenj,
Že se nepřediwj.

Widěl gsem gi gednau,
Z okýnka wykaukla,
Gakoby se růže
Z paupátka wylaupla.

Powěz ty nám, powěz,
Starý zahradněčku,
Kdes wzal ten drahý kwět,
Tu krásnau růžičku?

»Sám gsem gi o sobě
Na gaře štěpowal,
A ze všeho kwjtj
Neywje opatrowal.«

Bratr wolá Ančičku:

Kd Wy milé matičky

Dcerušky wezměte,

S nimi k zahradnjku

Starému dogděte.

Deyte ge u něho

Na gaře štěpowat;

Což wám někdy budau

Mládenci děkowat.

Widěl gsem gi gednu,

Z okynka wykukla,

Gakoby se rúže

Z paupátka wylupla.

Powěz ty nám, powěz,

Starý zahradnjku,

Kdes wzał ten dráhý kwět

Tu krásnu růžičku?

IX.

PROKOP HOLÝ.

Od moravské strany šjře lukami
Rozložil se tábor mezi horami,
A w něm Prokop Velký se swými oděnci
Čeká gisté zpráwy o milém sestřenci.

Geg, když s malau hrstkau s cesty wybočil,
Pan Sezima zrádně w lese zaskočil;
Lid branný rozprášiw, Racka raněného
Odwleci potupně dal do hradu swého.

O polednách posel přigel w pochwaty:
»Nechce Kamenický žádné výplaty;
Brž tebe nazýwal, otče náš a wůdce,
Hanliwými slowy zlotřilého škůdce.

Chce-li Racka mjeti, nech si přigde sám,
S posměchem tak wece, zdarma mu ho dám.
A když gsem odgjžděl, proti všemu řádu
Posla twého wyštwal fenami mne z hradu.«

K té řeči na nohy heytman poskočil,
Nad hlawau palcátem wztekle zatočil;
Pod nakopenými po všem čele mraky
Blesků rozesjlá sto žhawými zraky.

Zahřměl rozkaz hněwný, a po táboru
Gezdci do rot kwapj, pěšj do sboru;
Zbraň se w slunci leskne, a dle obyčege
Žižkowa korauhew nade wogskem wěge.

Gede hradba wozů řadě we dwogj,
Běda, na koho se aul ten wyrogj!
Z předu gdau cepnjci, wzadu pawěznjci,
Zpjwagjce: »Kdož gste božj bogownjci!«

Táhnau roty palem, táhnau roklemi,
A když tny večernj strau se po zemi,
Postihnauti může při gasném měsijci
Oko bogownjka w dálce Kamenici.

Blyzko u rozcestj ležj skalnj łom,
Nad njm w půdu rážj kořen diwný strom,
Ushlý wrchol gehu — swadlá lidská hlawa,
Wětwe, plody gehu gsau krkawců strawa.

Hřmot wozůw ohyzdné hosti zapudil.
Mimo geda Prokop pod se promluwil:
»Žel mi, ugče, twých tu rozmetaných audů,
S námi že netáhnau ku přjsnému saudu.«

Zaklepala hlava, huhle hubenec:

»Negsem tobě ugec, gsem twůg sestřenec;
Proti přjměřj mne Sezimowštj gali,
Tělo w kolo wpletli, hlavu na špic dali.«

Heytmanowi w očjch mrak se zahustil,
Až koni pod nohy palcát upustil,
Pozdwił k nebi ruku na dwa prsty hledj,
A co sobě myslj, gen zlé moci wědj.

Sňali tělo s kola, hlavu se hřebu,
Obřady slušného děgj pohřebu;
Při pochodnjch Racka nedaleko lomu
Táboři skládagj do wěčného domu.

Potom heytman s kolu špjci krwawau
Zatknuw si za lebku nepronikawau,
Hnal se s lidem dále w rozbauřenj ljtém,
A giž hrad obemkli kolem před uswjtem.

Činěn k mjstu autok dwa i tři kráty,
Táborům se stýská těžké od ztráty;
Znagjť Kameničtj dobře odrážeti,
Nenj giné rady, leč ge wyležeti.

A když stáli w poli za dvě neděle, —
Prokop točj oči k hradu zmrzele;
Duch se diwě zmjťá, msta ho běře krátce,
A wně české země čeká giná práce.

Swolaw setnjky swé a podheytmanj :
 »Těžko, dj, čekati nám tu na vzdánj;
 Aneb Kamenici zgitra w moci máme,
 Aneb zde naše moc na wěky se zláme.

Zgitra s prwnjm sluncem wozy strhnete,
 K západu se s lidem rychle uhnete,
 A tak odstaupiwše něco na čtwrt mjle
 K hradu udeřjte opět w nowé sjle.« —

Swau radau pak zwláště když ge podařj,
 Chwátá přjmo wůdce k swému šjpaři:
 »Kug z té špjce střelu, bratře prawowěrče,
 Gakaus nikdý nekul, ať nechybj terče!«

Po gitru se haufy w pole hýbagj,
 Posměchem ge hlučným s hradeb stjagj,
 I pán Kamenický s náhradbj se djwá,
 Že těch sprostěn hostj, srdce w něm okřjwá.

Ač tělo bogowné podál odstalo,
 Swau však welkau hlawu bljzko nechalo.
 Pode starau hrušj Prokop spaušj kuši
 »Hey pane Sezimo, poruč Bohu duši!«

Padnul — praudem krwe žitj wywřelo,
 Přestalo giž chase býti weselo,
 Ano w slaupech prachu a we chumlech kauře
 Zpět w nowém se wzteku přiwaluge bauře.

Hřmij, a trau, a bořj děla, haufnice,
Ke hradu se tisknau kopj, sudlice,
A než půl dne přešlo, Táborowé gařj
W Kamenickém zámku krutě hospodařj.

Sezimowo tělo čnj tam nad lomem,
Záře z hradu swjtj geště nad borem,
Kudy rotj táhnau dál na Rakusice:
»Kdož gste bogownjci božj« zpjwagjce.

To zlatě sluněčko
Za mrakem se skrýlo
Gdyž ho za rozběhu
Na nebi ztratilo

Kam kámen tam se mi obě
Tma sype do očí
Ach, kdy to sluněčko
Z pod mraku vyskočí

Chodím zaplavená tyatě řů
A celá strážná
Co můj nepřítel
Raději nechce chovat

Hněvá se, hněvím se
Přigupím se
Raději než navrhnu
Do kouta pobíhám

X.

Ž E H R A W Ý.

To zlaté slunéčko
 Za mrakem se skrylo,
 Gakby ho za teyden
 Na nebi nebylo.

Kam kauknu, tam se mi
 Tma sype do očj;
 Ach, kdy to slunéčko
 Z pod mraku vyskočj!

Chodjm zarmaucena
 A celá ztrápena,
 Co můg neymilegšj
 Hněwy ke mně chowá.

Hněwá se, newjm proč —
 Slowem se nebljžj,
 Raděgi než na mne
 Do kauta pohljžj.

Ptám-li se na něco,
 Gen hlavau pohodj;
 Dám-li mu dobrau noc,
 Ani neodpowj.

Tak všecká bývalá
 W domě radost mizj;
 Máme se milowat,
 A gsme gako cizj.

Snad gste wy, matičko,
 Geg na mne zezlila,
 Wždyť gsem gá před wami
 Wody nezkalila.

Nebo ty, sestřičko,
 Nepřegeš lásky nám:
 Přištwáš-li na mne,
 Napraw tě pán Bůh sám.

Můg zlatý mužjčku,
 Gen mne tak nesňug,
 Gestli gsem chybila,
 Radši mne wyhubug.

Radši mne wyhubug,
 Přigmu i zlá slowa;
 Ale twá nemluwnost
 K smrti se mi rowná.

»S kým pak gsi se wedla
Ondyno na Augezd?
Wšak gsau tě widěli,
Máš z toho pěknau čest!«

S kýmže gsem se wedla—
Byl to můg bratrjček,
Prowázel mne domů
Wečjr přes lesjček.

Mužjčku můg milý!
Byl gsi nelaskawým,
Dělal gsi mně křiwdu,
Předce tě pohladjm.

Máš zlatý mužjčkuaz mjbodh
Gen mnecak mcnšng A
Gesti gsem chybila gum o
Radši mnec wyhubugwani

Radši mnec wyhubugwani
Prigmu i xlaslowawols
Ale twa nemhwnostea igabar
K smrti selmptown. od

Wezmu dva česká,
Pádu do města,
Pozlátka nakaupjm,
Srdečko polepjm,
Dám k němu ceduličku:

«Toto je panáček
Hezkého děvčátka»

RADOST A ŽALOST.

Ach radost, ach radost,
Hezká to květina;
Gen škoda, přeškoda,
Že kořinků nemá.
Přigde wjtr — rozfauká gi,
Přigde woda — odhaupá gi:
Ach škoda, přeškoda,
Že kořinků nemá!

Ach žalost, ach žalost,
Hořký to kořinek,
Žádný z něho nepučj se
Květ ani lupjek.
Kolik wzdechů srdce krušj,
Než mu hořkost powysušj;
Kolik slzj uplyne,
Nežli w nich se rozplyne.

XII.

DÁREK Z PAUTI.

Na Swaté Hoře
 Přál bych si, bože,
 Býti kostelníkem,
 Třeba i zvoníkem
 Genom geden měsíci;
 Z daleka, široka
 Přicházj do roka
 Krásných tam děvčátek
 Kolik tisjci.

Byla tam, byla
 Taký má milá,
 Wčera se wrátila,
 Pauti nakaupila
 Skoro w každém kramu;
 Bratrům růženečky,
 Sestrám obrázečky,
 Ale mně srdýčko
 Z marcipánu.

Wezmu dwa česká,
 Půgdu do města,
 Pozlátka nakaupjm,
 Srdéčko polepjm,
 Dám k němu ceduličku:
 »Toto ge památka
 Hezkého děwčátka!«
 Potom si gi připnu
 Na klobauk za kyticčku.

XIII.

PEČLIWÁ MILÁ.

(Podlé nápěwu: Nežel, děvče, nežel!)

„Zle ge, milá, zle ge,
Ostrý wjtr wěge,
Zawál mi cestičku,
Zablaudjm w lesjčku,
Padnu do zawěge.“

Zle nám, milý, zle nám,
Odcházet ti nedám:
Počkey do půlnoci,
Snad bude pomoci,
Gá ti posla zgednám.

Wstáwey, milý, wstáwey,
Wjce neodkládey;
Posljček přicházj,
Za horau vycházj,
Doma si dospáwey.

Měsjčku blýskawý,
Což gśi ty laskawý!
Prowázeg milého,
Do dworu bjlého
Dowed' ho we zdawj.

XIX

Měsíceku blýskawy,
Což esi ty laskawy!
Prowázec milého,
Do dworu blého
Dowed ho we zdawj.

XIV.

DRAHÝ ZPĚVÁK.

Za gednu hubičku
Chtěla mjt pjsničku:
Toť negde, moge milá!
Což pak by kytička
Z gednoho kwjtečka
Nanic se uwjgela!

Kolik gde kwjtečků
Na pěknau kytičku,
Tolik též hubiček
Na hezkau pjsničku.

Wstáwey, mly, wstáwey,
Wjce neodkládey:
Posljóek přicházj,
Za horau wycházj,
Doma si dospáwey.

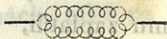
Z kapsy wyndal pjaśakku,
 Oheń rozdělal,
 Gak zapjśkal, wśecky swjby
 Z domu wywolał:
 Musil swah ze wratok
 Zrowna nebo naspatak,
 Potom dostał wśeń naučky

XV.

AMJODBYTY

Po čem wjno na hody?
 Mariánko z hospody!
 Styděla se za pjsaře,
 Podwdala se za bednáře;
 Mariánce — la la la!
 Bednář sudy požehá.

»Po čem smola? we fráčku
 Z kanceláře škrabáčku!
 Z takowych gen auštipečků
 Naděley si přjštipečků;
 Nech si, nech si, nech si ge,
 Táta ti ge přišige.«

XVI.

CIKÁNOWA PJŠTALKA.

Náš tatjček nebožtjček

Ledacos wěděl,

Nám ubohým Cikáňatům

Nic nepowěděl:

Uměl pjt, uměl hrát,

Měkce dělat, twrdě spát,

Za pět prstů pěkné věci

Kupowat.

Náš tatjček nebožtjček

O nás málo dbal,

Měl podiwnau pjšťaličku,

Nám gi nenechal:

Kde ho rádi uctili,

Dobře mu zaplatili,

Na swé oči diw diwaucj

Spatřili.

Z kapsy wyndal pjšťaličku,
 Oheň rozdělal,
 Gak zapjskal, všecky šwáby
 Z domů wywolal:
 Musil šwáb ze wrátek
 Zrowna nebo nazpátek,
 Potom dostal čerweňaučký
 Kabátek.

Když zapjskal na pjšťalku
 Po wsi, po městě,
 Hned za njm německé myši
 Byly na cestě:
 Musely wandrowat,
 Podlé gehu tancowat,
 S hráze chutě do rybnjka
 Hopcowat.

Ach, tatjčku nebožtjčku,
 Kam gsi rozum dal!
 Kdybys nám byl pjšťaličku
 Aspoň odkázal!
 Máme teď nauzi třjt,
 Mohli gsme se dobře mjt,
 W Čechách, také na Morawě
 Pansky žjt.

Z kapsy wyndal piśtańsku,
Oheń rozbělal,
Gak zapjaskal, wšecky šwaby
Z domuń wywołal:
Musil šwab ze wrátek
Zrownu nebo nazpátek,

XVII.

SLZY A WZDYCHÁNJ.

Kdyby wšecky slzičky
Pohromadě byly,
Co gsau, milý, pro tebe
Oči moge lily:
Wěru by se lauky naše
Wšecky zatopily.

Ach, kdyby to vzdychánj
Pohromadě bylo,
Co mě srdce pro tebe,
Milá, vypustilo:
Wěru na wěži by našj
Zwoný rozzwonilo.

W Čechách žij.
Na své

Sám ty, milý Bože,
 Polítni mě hoře,
 Upokoj lásku tu mou,
 Smiluj se nad ubohou.

XVIII.

NEWĚRNÝ MILÝ.

Ach běda, nebudu
 Wje chodit pro wodu,
 Pro wodu, pro wodičku,
 K studánce při měsčku.

Stáli tam za křowjm,
 Kdo — to wám nepowjm,
 Mluwili temným hlasem,
 Ljbal gi — slyšela gsem.

Srdce mé plakalo,
 Gen se usedalo,
 Sjla mne opustila,
 Bolest se na mne lila.

Sám ty, milý Bože,
 Politug mé hoře,
 Upokog lásku tu mau,
 Smilug se nad ubohau.

Předce tě, gá to wjm,
 Mũg milý, oželjm ;
 Ale mé lásky k tobě
 Přestanu želet w hrobě.

Stál tam za křowjm
 Kdo — to wám odpowjm,
 Mluwili temným hlasem,
 Ljbal si — slyšela seem.
 Wěru na wěži na
 Zwoný rozzwono
 Srdce mé plakalo,
 Gen se usedalo,
 Sja mne opustila,
 Bolest se na mne lila.

XIX.

S Ň A T E K.

Kwete gabloň w sadě,
Pod nj keř růžiček;
Přeljbezným hlasem
Wečernjm tu časem
Zpjawá slawjček.

Diwná wěc, bože můg!
To stwořenj ptačj
Z hrdélka autlého
Na tolik sladkého
Gak zpěwu wystačj!

Ale gest diwněgšj
Nad slawjčků hlásky,
Kterak do autlého
Srdce panenského
Wstaupj tolik lásky.

Ta když w otruchlelém
Srdci se rozmůže,
Brzo proměněným
Twářičkám červeným
Do hrobu pomůže.

Když ráno wstávala,
Přišly gsau nowiny,
Že padl té noci
Do těžké nemoci
Miláček gediny.

Smutná do kostela
Newěsta spěchala,
A kudy chodila,
K Bohu se modlila,
Žalostně plakala.

A když gsau pod večer
Klekánj zvonili,
Wšickni gsau lékaři,
Gak mladj tak stařj,
Naděgi pustili.

Zwonj hrana, zwonj,
Panna giž nechodj:
Ale gako spadlý
Kwjteček uswadlý
Na lůžko se klonj.

Zwonj trogj hrana,
 Giž nepláče panna:
 Do stropu djwá se,
 Z hoře usmjwá se,
 Chwátá cos rukama.

Patřj, gak milého
 We pěkném průvodu
 Šest mládenců neslo,
 Šest panen wedlé šlo,
 Kráčegj ke hrobu.

Ona w bjlé m rauše
 Podále tam stogj;
 Pak bljže přikleká,
 A nic se neleká,
 Tři hrstky naň hodj.
 Když bylo w půlnoci,
 Slyšj hlas nad sebau:
 „Strog se, mé djtě, strog,
 Srdéčko upokog,
 Zasnaubjm se s tebau.“

W neypěkněgšj šaty
 Hned se obljkala;
 Wěneček si panna
 Z rozmarýny sama
 Do vlasů wpljtala.

Wětřík od západu
 Chladaunký zawjwá :
 Hosté známou cestou
 Berau se s newěstau,
 Kde ženich přebýwá.

Tam kde bydlj spolu,
 Ten tichý domeček
 Má střechu zelenau,
 Komůrku zawřenau
 Na věčný zámeček.

Když bylo w půlnoci
 Slyšj hlas nad sebau
 Strog ať mē dítě strog
 Gak mlaogokogu
 Zasnaujím se s tebau

W nezpěknějšj šary
 Hned se objkala
 Wěncek si panna
 Kwjetěny sanna
 Na krásn aplalalal

XX.

MILÝ NADE WŠECKO.

Co ge mně do světa,
Do světa celého,
Gen když gá k sobě mám
Miláčka wěrného.

Dobře se mu ležj,
Kdo sám si ustele;
Čemuž mně bránjte
W lásce, wy přátelé?

To gsau mi přátelé!
Sypagj, kde mohau —
Hořec mi do duše,
Peluňku do srdce.

K horám se podjwám,
Půgdu na půdičku,
Gede-li můg milý
Na wraném konjčku.

Gede po hágečku,
Z křowj poskakuge,
Gako ta potápka,
Co pod wodau pluge.

Wygjždj z auwozu,
Skáče po auhoru ;
Gaké to tauženj
Po mém potěšenj !

Chwjlku si potaužjm,
Chwjlku postěžugu,
S milým se potěšjm,
Zas wesela budu.

Ono dno jsme v polehne
Pod lesjkem stali,
Modrákové oči se
Sladce na mne smály:
Ach, to ge wám djwčina
Gako dobrá hodina!

XXI.

DJWČINA GAK DOBRÁ HODINA.

Oč gsem prosil, Bůh mi dal,
Milau přeupřjmnau,
Z pauhé lásky srdce by
Rozdělila se mnau:

Ach, to ge wám djwčina
Gako dobrá hodina!

Dám-li se do skákánj,
Hupky za mnau skáče;
Uronjm-li slzičku,
Hned mi k wůli pláče:

Ach, to ge wám djwčina
Gako dobrá hodina!

Gestliže gi požádám
Někdy o hubičku —
Řjká: wem si třeba pět,

Gsau twoge, Jenjčku!
Ach, to ge wám djwčina
Gako dobrá hodina!

Ondyno gsme w polédne

Pod lesjčkem stáli,

Modráčkové oči se

Sladce na mne smály:

Ach, to ge wám djwčina

Gako dobrá hodina!

Gá řku: hle, giž měsječek

Skryl se mezi mraky —

Ona hned přisvědčila:

„A hwězdičky taky.“

Ach, to ge wám djwčina

Gako dobrá hodina!

Otčenášek w kostele

Za mne odřjkává,

A teprwa zdráwasek

Pro sebe nechává:

Ach, to ge wám djwčina

Gako dobrá hodina!

Nech moge štěstj mine,

Kudy noha kráčj;

Nech mi w poli se rodj

Trnj a bodláčj;

Opustjm-li djwčinu

Gako dobrau hodinu!

XXII.

KROTKÁ HOLUBIČKA.

(Nápěw: Lastowička ljtá atd.)

Holubička s dubu

Letěla k holubu:

Milý nad rybnjčky

Pase tam konjčky,

A gá za njm pŭgdu.

Holubička krotká

S holaubkem se zobká:

Proč bysme taky tak

Neměli se zobkat,

Když gsme mladj obá.

By, co

Na psol

Gen když gá mám zdřawé nohy,

K tomu dobré boty.

Ondyne gszne w połedne
 Pod lesjokem stali,
 Modráčkové oči se
 Sladce na mne smály:
 Ach, to ge wam djwčina
 Gako dobrá!

XXIII.

DÁREK Z LÁSKY.

Skryl se mezi vraky —
 Ona hned přisvědčila:
 Když gsem šel přes lávky,
 Našel gsem korálky
 Na pěti šnůrečkách nawlečené:
 Dal-li ge děwčátku
 Milý na památku,
 Bude mjt srdéčko zarmaucené.
 Pro sebe necháwa:
 Každý to dobře wj,
 Že i ten neymenšj
 Dáreček z lásky ge neymilegšj:
 Přigde-li k ztracenj,
 Nikdý potom nenj
 Střjbrem ani zlatem k nahraženj.

Wszak na pány w krytém woze
 Taký někdy trhne:
 Gednau se gim kolo złame,
 Gindy wóz se zwrhne.

XXIV.

P O C E S T N Ý.

Ge to chůze po tom světě —

Kam se noha šine:

Sotwa přegdeš gedny hory,

Hned se nagdau giné.

Ge to život na tom světě —

Žeby člověk utek:

Geště nezažil gsi gedem,

Máš tu druhý smutek.

Což ge pánům! ti na woze

Sedj pěkně w suše,

Ale chudý, ten za nimi

W dešti, blátě kluše.

Ey, co gá dbám na té cestě

Na psoty a sloty,

Gen když gá mám zdrawé nohy,

K tomu dobré boty.

Wšak na pány w krytém woze
Taky někdy trhne:
Gednau se gim kolo zláme,
Gindy wůz se zwrhne.

A krom toho — až swé pauti
Přegedem a přegdem,
W gedné hospodě na nocleh
Pán nepán se segdem.

Ge, to chůze pōtomaswētō—
Našel jsem se s Kam
Na přeloměnyhoryp an
Dál-li, gine, li, la
Mily na paměti
Bude žít na tom světě
Žeby člověk utek:
Geště nezažil gsi gedem,
Každý člověk má
Ze i ten nevymaní
Dárečkův máti ti na wozě
Sedí pěkně w sušl-odgip
Ale chudý, ten za ním
W deseti, plate, klase, mardžas
Ej, co gá dhám na té cestě
Na psoty a slovy,
Gen když gá mám zhravé nohy,
K tomu dobré boty.

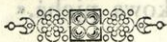
Pověz mi, holátko,
Zlaté pacholátko,
Po kom se u stěyskává?
Po wás, má babičko,
Hruštičku, gabijčko
W kapsáček.

XXV.

A CO DÁL — TO NEPOWJM.

Gakkoli se červenám,
Ráda slýchám, ráda mám,
Můg milý kdy při mně chwálj
Swětlé vlásky, hladké ljčko,
K tomu laskawé srdýčko;
A co dále — až to wjm,
Ne, ne, ne, to nepowjm!

Gakkoli se červenám,
Ráda slýchám, ráda mám,
Předu-li, kdy milý chwálj
Pantofljčky, autlé nožky,
Pak bělaunké mé punčošky;
A co dále — až to wjm,
Ne, ne, ne, to nepowjm!

Wiaak na pány w krytém woze
Taky někdy trhá:
Gednau se gim kolo zláme,
Gindy wiaa se zwrhá.

XXVI.

D Ě T S K Á.

Powěz mi, holátko,
Zlaté pacholátko,
U koho rád se chováš?
»U mého tatjčka,
Děláme konjčka,
Haupity, haupity hau.«

Powěz mi, holátko,
Zlaté pacholátko,
Koho neyradši ljbáš?
»Matinku, matinku,
Má hladkau hubinku,
Tatjčkowa pjchá.«

Powěz mi, holátko,
 Zlaté pacholátko,
 Po kom se ti steyskává?
 „Po wás, má babičko,
 Hruštičku, gabljčko
 W kapsáři mjuáte,
 Pro mne ge chowáte.“

„Má, má, má —

Zelená se háá!

Pracetwo ljbě propěwage,

Hajzdečka si uprawage:

Má, má, má —

Zelená se háá!

XXVII.

G A R N J.

(Nápěw : Pogd', pogd', pogd', gen mne wyprowod'!)

Ay, ay, ay —

Na zahrádce mág!

Rozwilo se wonné kwjtj,

Po záhonku gen se swjtj:

Ay, ay, ay —

Na zahrádce mág!

»Mág, mág, mág —

Zelená se hág!

Ptactwo ljbě prozpěwuge,

Hnjzdečka si uprawuge:

Mág, mág, mág —

Zelená se hág!«

Hág, hág, hág —
 We srdéčku rág!
 Natrhám gá, milý, růže,
 Postelu ti gimi lůže:
 Hág, hág, hág —
 We srdéčku rág!

»Rág, rág, rág
 Z twých mi očj hrag!
 Postel, milá, potměchutj,
 Sladšj bude oddechnutj:
 Rág, rág, rág
 Z twých mi očj hrag!«

XXVIII.

Z I M N J.

Gak mi smutna přichází
Ta letošnj zima,
Gakoby se svět zakalil
Před očima mýma.

Wšecky cesty, chodnjčky
Sněhem zapadaly,
Po kterých gsme gindy, milý!
Spolu chodjwali.

Wšak ge mi tak wšeligak,
Wšude mne to saužj,
Gedwa že mi srdce z těla
Wen se newytaužj.

Ge mi gako ptáčkowi,
Co na poli sedá,
A na sněhu, ubožátko,
Zrnýčka si hledá.

Hledá, hledá zrnýčka,
Ale nenacházj:
Tak mi také bez milého
Zima ta procházj.

XXIX.

NEBLAHÉ SEGITJ.

Žala Zuzka u lesjčku,
Gel tudy pán na konjčku :
Wšak to nebyl žádný pán,
Ale byl to milý sám.

»Zeleney se rozmarýnko!
Rozwesel se, má panenke,
Z wogny gede milý twûg,
W ňadra oči nesklopug.«

»»Zeleney se na hrob kwjtj,
Srdce moge bolest cjťj!
Tri léta gsem čekala,
Milého nedočkala.««

»Cos tu, milá, dělávala,
Pro mne-li gsi plakávala?
Že uwadnul z růže kwět,
Pro který mne těšil swět.«

»Co gsem smutná dělávala?
S wětříčkem gsem vzdychávala,
A s rosičkau plakávala;
Lásku gsem vyplakala,
Ginému se dostala.«

Když budem snjhat,
Když budem weselet,
Musj nam xpjwat,
Dane že za okno.

XXX.

P T Á Č E.

Má zlatá matičko!

Ach, powězte mně,

Co to bez přestánj

Pohrává we mně?

Hrage to, zpjvá to,

Chwjlkami skáče:

Oč-že mám w srdéčku

Zawřené ptáče.

Klec máme na půdě,

Dogděte pro ni;

Wšak my to ptačátko

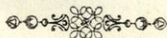
Chytjme do nj.

Dáme ge za okno,

Musj nám zpjwat,

Když budem wečeřet,

Když budem snjdat.

Wogaci ho potkali,
Tužo ho litowali;
W pole zšli, kde co nashi,
Do mošny mu nandali.

XXXI.

W. Ý M L U W A.

Čjm ge to, má dceruško, čjm ge to,
Že máš ljčko zardělé, tu hle to?
»Můg milý mne drát peřj uwiděl,
Dřjmala gsem, kdož by se nestyděl?
Tjm ge to, má matičko, tjm ge to.«

Čjm to ge, má dceruško, čjm to ge,
Že se ti nezardělo oboge?
»Snad se mi nepodjwal na obě?
Hodili gsme genom očkem po sobě,
Tjm to ge, má matičko, tjm to ge.«

— —
Báji Wawr.
Plaše pro swau nehodu.
Twarjka si cestickau.
Že má mošnu přezdnickau.

XXXII.

W Á W R A.

Běžj Wáwra z Poličky,
Nese w mošně hroznjčky,
Zpjwá sobě cestičkau,
Že má mošnu plničkau.

Ale bljzko u Brodu
Zlau měl chudšas přjrodu;
Wogáci ho potkali,
Hroznjčky mu pobrali.

Běžj Wáwra od Brodu,
Pláče pro swau nehodu,
Nařjká si cestičkau,
Že má mošnu prázdničkau.

Wogáci ho potkali,
 Tuze ho litowali;
 W pole zašli, kde co našli,
 Do mošny mu nandali.

Běžj Wáwra hopky, hopky,
 Nese w mošně kozj bobky;
 Zas si zpjwá cestičkau,
 Že má mošnu plničkau.

Poslala mě pro okurky
 K wám má panjmaná;
 Šeptali hned, že dobjam
 Za tebau již sama.

Goš milý, mi darowal
 Šátek, pentle k swátku;
 Wšak to nebylo zadarmo!
 Prawili u sládků.

Wogáci ho pokkali,
Tuzé ho litowali;
W pole zašli, kde co našli,
Do mošny mu nandali.

XXXIII.

P O M L U W A.

Pomluwo, ty pomluwo,
Kdo tebe rozsjiwá,
Že z maličkého tě zrnka
Plné město býwá?

Pomluwo, ty pomluwo,
Pichlawé máš listj!
Žádný srp tě ani kosa
Z pole newyčistj.

Poslala mě pro okurky
K wám má panjmáma:
Šeptali hned, že dobjhám
Za tebau giž sama.

Cos, milý, mi darowal
Šátek, pentle k swátku:
Wšak to nebylo zadarmo!
Prawili u sládků.

Když gsme ondyno na pauti
 Náhodau se sešli:
 Také si hned powjdali,
 Že gsme sobě řekli.
 „Těš se, milá! kdybys byla,
 Gakby oni chtěli:
 Pomluwači by o tobě
 Dáwno oněměli.“

Když jsme ordyno na panu
Náhodou se sešli:
Také si hned povjdbali,
Že jsme sobě řekli.

XXXIV.

POMILOVÁNÍ.

Na lávce nad potokem
Laudila černým okem:
Chlapče můj rozmilý,
Nebud' tak zpozdilý,
Pogď za mnau, dey mi ruku,
Nespadneš do potoku.

Poslechni mogj rady,
Půjdeme do zahrady;
Malička zahrádka,
Rostau w nj gablátka, —
Gá ti ge, můj milý, dám,
Protože ráda tě mám.

Což pak tě polekalo,
 Wždyť tu nic newolalo:
 Chlapče můg, nebog se,
 Gen ke mně připog se,
 Holaubek na stromu spj,
 Měsjc ho ze sna budj.

Měsjček, hvězdy taky
 Tratj se mezi mraky:
 Holečku, dobrau noc,
 Nenj žádná pomoc,
 Nastává k rozchodu čas,
 Ach, kdy se segdeme zas!

Což pak tě polekalo,
 Wždyť tu nic newolalo:
 Chlapče můj, nebož se,
 Gen ke mně připož se,
 Holanbek na stromu spj.
 Měsíc ho ze sna budj.

XXXV.

MOCNOST OČJ.

Djwal bych se celý den,
 Kdy má milá přede len:
 Kolo, péra gako wjtr ljštagj,
 A po niti očka se sklauzagj.

Gestliže ty oči
 Na cjwku zaskočj,
 W niti se zamotagj:
 Což gj to předenj
 Gako mně myšlenj
 Nehezky zmotrchagj.

XXXVI.

K Y T I Č K Y.

Bude-li mě wdowec

S tau láskau pokaušet,

Mám pro něg kyticu,

Může si přiwonět,

Z bodláčj a ze žhawky:

Wdowečku, přiwoň si,

Na milau zpomeň si.

Bude-li mládenec

Chtjt si mě namlauwat,

Mám pro něg kyticu,

Tu mu chci darowat,

Z kafiátů a růžiček:

Dey si gi, můg milý,

Za klobauček.

XXXVII.

STATEČNÝ GONÁK.

Neyčko mám ženicha,
Matko, na mau milau!
Gak se ho dotknete,
Hned z něho giskry gdau.

Přigde do hospody,
Wšecko ustupuge;
Gakau on zazpjwá,
Ta se hned tancuge.

Každý mu w hospodě,
Taky mně připjgj,
Sic ho wen wyhodj,
Kdo se mu nelbjj.

XXXVIII.

SWATEBNJ DEN.

(Dle powěsti národnj.)

Spuštěn most a otewřena
 Byla brána na Střele;
 W bráně stogj panna krásná,
 Twářičky má zardělé.

Truchliwým okem přigjmá
 Dary w bráně na Střele,
 Gež gj k swatbě přinášegj
 Poddanj a přátelé.

Ludmila, dcera rytjře
 Žicha gest to neymladšj:
 Ó wy ljbá ústa, přál bych
 Blaženost wám neysladšj!

Mnoho darů se naneslo,
 Přjze, medu, potravý:
 Žel, že wšecky swěta statky
 Gsau bez lásky otrawy!

Owčák geště tu beránka
 Složil panně u nohau:
 Přigmi, panno, milostiwě
 Tu objtku ubohau.

Panna wděčně owčáčkowi
 Za beránka děkuge,
 A po mostě když odcházj,
 Takto tiše běduge:

»Mladý pastýři, autulný,
 Gako gsau owečky twé!
 Šťastněgšj nade mne bude,
 Která tebe dostane.«

Potom mysliwec statečný
 K bráně krokem zaměřil:
 K twému weselj, ctná panno,
 Tuto laň gsem zastřelil.

Panna zdwořile mysliwci
 Se za laňku děkuge,
 A po mostě když odcházj,
 Takto tiše běduge:

»Šwarný lowče! chtěla bych se
 Stawu swého odřjci,
 Gen kdybych pohladit směla
 Snědém tebe po ljci.«

Pak i rybák poctu nesa
 K sličné panně promluwil:
 Neylepšj gsau tyto ze wšech,
 Které dnes gsem nalowil.

Panna wljdně rybařowi
 Za ryby se děkuge,
 A po mostě když odcházj,
 Takto tiše běduge:

»Za wodau tam w twé chalaupce,
 Modrooký rybaři!
 Dey ti Bůh, ať twůg se sňatek
 Lépe než můg podařj.«

Slunce zašlo — slunce wyšlo,
 A než tjhlo k západu,
 Wše po wůli i bez wůle
 Odbylo se na hradu.

Skončen průwod, služby w kapli,
 I družiček zpjwánj;
 Skončen pláč a hody stkwostné,
 I při hodech wýskánj.

Wůz a čtyři koně wrané
 Na náhradj čekagj,
 W diwokosti pánu swému
 Gedwa-li co oddagj.

Gížtě ženich usadil se
 Mladé panj po boku;
 Koně nazpět k gehu sjdlu
 Pádj w ljtém poskoku.

Sady, lauky, křowj, pole
 S obau stran se mjhaly,
 Gezdcí haufu swatebnjho
 Daleko zpět zůstali.

A když na Kátowskau horu
 Wranci letj od boru,
 Gako w lože se swatebnj
 Kladlo slunce za horu.

Tam kde nad skalami cesta
 K srázu nahnutá běžj,
 Spřež plachá se náhle zpjná,
 Hřjwy husté wygežj.

Mžikem gak kdy blesk zaswjť
 Z chumle černých oblaků,
 Choť s rytjřem, koně s wozem
 Padli wěčných do mraků.

Owčák zahlédnuw při stádě
 Gjzdu hory na čele,
 Hůl upustil, w twáři zblednul,
 Trnul celém po těle.

Ryk a třesk a rachot skály
Slyše dále w pasece
Mysliwec se onde přihnal
Udychtěný ku řece.

A rybař, co blízko břehu
K lowu sji hotowil,
Děsně rukama nad tůň
Rozpěněnau zalomil.

XXXIX.

POMOC PRO NÁRAMNAU LÁSKU.

Ach, Haničko, má perličko
Gediná, gediná!

Tys mě na smrt swogj krásau
Ranila, ranila.

Gak mi nebe nad hlawau ge
Wysoko, vysoko,
Tak tě chowám we swém srdci
Hluboko, hluboko.

»Nic si z toho, můg Jenjčku,
Neděley, neděley,
Zespod djrku do srdýčka
Uděley, uděley.

Ležjm-li ti na dně srdce
Hlubokém, hlubokém,
Zas mě wytrausjš po světě
Širokém, širokém.«

XL.

U P R A N Ý.

„Můg synáčku, kde gsi byl?
Kdo tě tak nerázně zbil?“

Byl gsem mezi wlnaři,
Kožišnjky, smradaři.

Ti mne vyděláwali,
Tam ti našlapáwali.

XXXIX.

POMOC PRO NABÁHNANU ZÁSKU.

XLI.

J A N E K.

Geli gsau silnicj
Dwa páni s děwčicj,
Ptali gsau se Janka na robotě,
Dobře-li se tudy gede ke Lhotě?

Powěz nám, Janku ty,
Přigdem-li do Lhoty?
Kudy tam, kudy, Janku, kudy tam? —
»Tudy tam, tudy, páni, tudy tam.«

Pro naše ženy
Hustý len u kopce;
Růže pro děvčata,
A ředkew pro wdowce...

XLII.

PO PRÁCI.

Na poli, w zahradách
S pondělka k neděli
Wšecko gsme zaseli,
Wšecko wysázeli:

Zlatý po záhoně
Owjsek pro koně,
Gečmen a pšenici
Pro dům a piwnici;

Pro naše ženušky
Hustý len u kopce;
Růže pro děvčata,
A ředkew pro wdowce...

Gabloněk dvě kopě
Pro hodné mládence;
Olše a konopě
Pro taškáře...

Wšecko gsme zaseli,
Wšecko wysázeli:
Pán bůh požehnánj
Práci té udělj.

A ředkev pro wdowce...
Růže pro děvčata,
Hrušky jen u kopce;
Pro naše ženšusky

XLIII.

POSLEDNJ WŮLE.

Ach, ach, pane Janku,
 W slowutném copánku!
 Až někdy umřete,
 Komuž odkázete
 Tu pěknau oháňku?

»Ten můg panický cop
 Postawte mi na hrob,
 Ať tam na mém hrobu
 Pro věčnau ozdobu
 Stogj gako šilboch.«

Gabloněk dvě kopě
Pro hodné mladence;
Olše a konopě
Pro taškáře ...

XLIV.

R O Z P A K Y.

Weselost mi w hlavě hrage,
Srdce mi w těle skáče,
Že mi poslala má milá
Dwa weliké koláče.

Snjm-li ge, přeškoda na wěky gich,
A kdyby ztwardnuly, bylby to hřjch;
Pročež, milý Wašku,
S chutj do nich!

XLV.
ČESKÝ SEDLÁK.

Ty český sedláčku,
 Wychytralý ptáčku!
 Po zpěwu, po peřj
 Blázen kdo ti věřj.

Sedlák gde z hospody,
 Cesta mu nestačj ;
 Když přigde před pána,
 Což ge hned ginačj.

Škrabe se za uchem,
 Potjrá si čelo,
 Gakby půl dušičky
 Z něho wyletělo.

»Gemnost pan'-tatjtku!
 Letos nenj loni —
 Gá řku toto wono
 Bjda nauzi honj.«

Před pánem steyská si,
 Za wraty weyská si, —
 Strčil urozenost
 S rozumem do kapsy.

Škrabe se za uchem.
 Popírá si čelo.
 Gakby pál dušičky
 Z něho vyšetělo.

Což pak gj scházj, co chybí
Mé krásné Kordule?

XLVI.

KRÁSNÁ KORDULA.

Gak žiw nikdo neměl a nemá
Krásněgšj panenku gako gá;
Ona má, ona má, ona má
Gako dvě cibule
Pystjčky odulé:
Což pak gj scházj, co chybí
Mé krásné Kordule?

Gak žiw nikdo neměl a nemá
Krásněgšj panenku gako gá;
Ona má, ona má, ona má
Kudrnatau hlavičku
Gako kapustičku;
Pystjčky odulé
Gako dvě cibule:

Což pak gj scházj, co chybj
Mé krásné Kordule?

Gak žiw nikdo neměl a nemá
Krásněgšj panenku gako gá;
Ona má, ona má, ona má
Očka popelawé,
Trochu nařjkawé;
Kudrnatau hlavičku
Gako kapustičku;
Pystjčky odulé
Gako dvě cibule:
Což pak gj scházj, co chybj
Mé krásné Kordule?

Gak žiw nikdo neměl a nemá
Krásněgšj panenku gako gá;
Ona má, ona má, ona má
Twáře w roznjcenj,
Muchomorka nic nenj;
Očka popelawé,
Trochu nařjkawé:
Kudrnatau hlavičku
Gako kapustičku;
Pystjčky odulé
Gako dvě cibule:

Což pak gj scházj, co chyb
Mé krásné Kordule?

Gak žiw nikdo neměl a nemá
Krásněgšj panenku gako gá;
Ona má, ona má, ona má
Bradů na tři facky,
A nos sedmihradský;
Twáře w roznjcenj,
Muchomorka nic nenj;
Očka popelawé,
Trochu nařjkawé;
Kudrnatau hlavičku
Gako kapustičku;
Pystjčky odulé
Gako dvě cibule:
Což pak gj scházj, co chyb
Mé krásné Kordule?

Gak žiw nikdo neměl a nemá
Krásněgšj panenku gako gá;
Ona má, ona má, ona má
Nehty podobné ku
Pazaurkům z česneku;
Bradů na tři facky,
A nos sedmihradský;

Twáře w roznjcenj,
 Muchomorka nic nenj;
 Očka popelawé,
 Trochu nařjkawé;
 Kudrnatau hlavičku
 Gako kapustičku;
 Pystjčky odulé
 Gako dvě cibule:
 Což pak gj scházj, co chybj
 Mé krásné Kordule?

Gak žiw nikdo neměl a nemá
 Krásněgšj panenku gako gá;
 Ona má, ona má, ona má
 Hedbáwné ručičky,
 Na nich bradawičky;
 Nehty podobné ku
 Pazaurkům z česneku;
 Bradu na tři facky,
 A nos sedmihradský;
 Twáře w roznjcenj,
 Muchomorka nic nenj;
 Očka popelawé,
 Trochu nařjkawé;
 Kudrnatau hlavičku
 Gako kapustičku;
 Pystjčky odulé
 Gako dvě cibule:

Což pak gj scházj, co chybj
Mé krásné Kordule?

Gak žiw nikdo neměl a nemá
Krásněgšj panenku gako gá;

Ona má, ona má, ona má

Nožičky ze strunek,

Dělagj klep, klep, klep;

Hedbáwné ručičky,

Na nich bradawičky;

Nehty podobné ku

Pazaurkům z česneku;

Bradu na tři facky,

A nos sedmihradský;

Twáře w roznjcenj,

Muchomorka nic nenj;

Očka popelawé,

Trochu nařjkawé;

Kudrnatau hlavičku

Gako kapustičku;

Pystjčky odulé

Gako dvě cibule:

Což pak gj scházj, co chybj
Mé krásné Kordule?

XLVII.

WRCHNJ Z KOZŁOWA.

Pan wrchnj z Kozłowa

Přigel do Rausowa

Na křtiny:

Tu sobě namluwil

Ctnau pannu Hegduli,

Němkyni.

On wážj čtyry sta,

A panna newěsta

Liber pět,

Gakoby na wozu

Padnul pod pawuzu

Z růže kwět.

Co panna newážj,

Zlatým se dowážj

Kamenem.

»Hey Kubo, Kubjku,

Měg se ke kozljku,

Pogedem!»

Ze wrat gsau wygeli,

Pole progjžděli,

Také les:

S kopce negednoho

S newěstau wrchnjho

Pán bůh snes.

Při samém Kozlowu

Běžj tam přes wodu

Silnice:

Řeka ge hluboká,

Prudká a široká —

Blatnice.

Ach běda, na brodu

Zlau měli přjrodu

Zrowna dnes;

Kočár se rozbořil,

A panstwo wyložil

Měkce kdes.

Sedláci w půlnoci

Z těžké se roboty

Wrátili;

Z rákosj bahnjho

Gsau pana wrchnjho

Páčili.

Ctný pane ženichu,
 Kam gste dal newěstu,
 Co s wámi wčera gela?
 »Přeškoda na wěky!
 Padla mi do řeky,
 Ona mně uplawala.«

Bůvče.

Ay panáčku, odkudle gaje?
Za půl nebe u nás w měsí
Gá vám tu celé dno.
Zůstaňte wy u nás w měsí,
Ge tu živě u nás kypí.

XLVIII.

H U B I Č K A.

Hubička, hubička —
Maličká lahůdka,
Ale mnohem sladšj
Nežli ta gahůdka.

Hubička, hubička —
Na okamžiknutj,
Gako dwau kwjtečků
Sladaunké dotknutj.

Hubičky, hubičky
S milau si dáwáme,
Kdy spolu pod večer
Za domem stáwáme.

Gednu při segitj,
A druhau s rozgitj,
Wšak to nenj mnoho —
Ostatnj mezi tjm.

Ciny pane ženichu,
Kam gste dal newěstu,
Co s wami wčera gela?
»Přeskoda na wěky!
Padla mi do řeky,
Ona mohlá wala!»

XLIX.

O D B Y T J.

Šlechtic.

Ay, djwčino, perlo drahá,
Kde gsi se tu na wsi wzala,
Škoda ge tu tebe.
Pro tebe ge lepšj cesta,
Poged' ty se mnau do města,
Budeš mjt půl nebe.

Nebudeš tam nic dělávat,
Gen se oblačet, pohráwat,
K službě rozkazowat;
Prwnj den w samém ljbánj,
Druhý progde w obgjmánj,
Třetj w namlauwánj.

Děwče.

Ay panáčku, odkudže gste?
 Za půl nebe u wás w městě
 Gá wám tu celé dám.
 Zůstaňte wy u nás we wsi,
 Ge tu žiwot mnohem lepšj,
 Wašeho nežádám.

Nebudete nic děláwat,
 Na peci na lauči spáwat,
 Pěkně wám ugde čas;
 Kdyby wás to netěšilo,
 Wěděla bych také djlo,
 Moh' byste husy pást.

Wódce.
 A ty panasčku, odkudże gste?
 Za pół nebe u was w mjeście
 Gdź wam tu celé dām.
 Zůstajte wy u nás we wsi,
 Ge tu żywot miłohem lepsj.
 L.
 Waszeho neždam.

PŘEMEYŠLENJ.

Čemuž ta naše husička
 Na gedné noze stává?
 Ona to přemeyšlj,
 Zameyšlj, wymeyšlj,
 Odkud se bláto brává,
 Proč zelená ge tráwa.

Čemuž ta naše Liduška
 W noci po dworku chodj?
 Ona to přemeyšlj,
 Zameyšlj, wymeyšlj,
 Kde se to beylj rodj,
 Co se pro lásku hodj.

«Kohož to vezete,
Matěgónu z Gawořj,
Gedie polehauku,
Sie se wůz rozhořj»

— Certa wjm co wezm —
Při pána, při břícha :

WESELÁ GJZDA.

Gsem gonák z Gawořj,
Mám děwče w Zahořj,
Do smutku, do pláče
Nikdý se mi nechce.

W celém žiwobytyj
Gednau se mi chtělo,
Když děwče ani gá
Penjze nemělo.

Prorokowala mně
Nebožka babička,
Že mi ošediwj
Před časem hlawička —

Hlawička před časem,
A brada po čase:
Že gste uhodnula,
Babičko, nezdá se.

»Kohož to wezete,
Matěgčku z Gaworj?
Gedte polehaučku,
Sic se wůz rozbořj.«

Čerta wjm, co wezu —
Půl pána, půl břicha :
Gak ho naložili,
Chrápe do kožicha.

Čtyři koně wrané,
Mezi nimi woge —
Ale co ge po nich,
Negsau, brachu, moge.

Čtyři koně wrané,
Ge to gjzda čistá!
Bláta po náprawy,
Nemůžeme s mjsta.

LII.

WRACOWÁNĚ SE OD MILÉ.

Což gest to wyspánj slaďaučké,
Což gest to wyspánj sladké
Děwčátku na ruce hlaďaučké,
Děwčátku na ruce hladké.

Geště se nerozednjwalo,
Geště se nerozednilo,
Za tmy to ptačátko zpjwalo,
Z osenj wyletělo.

Čemuž ta rybička malička
Nad wodu wyskakuge?
Djwá se, zdaliže sluněčko
Z hory giž wystupuge.

Kukala kukačka w hágečku,
Má milá, do pětice;
Brzo nám pět neděl uběhne,
Počkey gen na letnice.

«Kohož to vezete,
Matěgěku z Gawořj?
Gedte polehačku,
Sie se wáz rozbořj.»

Čerta wjm, co weza —
Pál pana břícha :

LIII.

ZRUŠENJ SLIBU.

U kapličky stáwá,
Bez slzj plakáwá,
Až srdce bolet musj :
»Ach, kdo té lásky sliby zrušj,
Běda, běda, běda geho duši!«

Kdo ge ta djwčina,
Gakáto bylina
Smysly gj pomámila?
»Někdy to děwčátko sličné bylo,
Hoře mu srděčko wymořilo.«

LIV.

Z R Ů S T.

Marné si děláš myšlénky,
 Dcero, na Jenjčka;
 Však on si tě ztěžka wezme,
 Gsi pro něg maličká.

O welkost se nestareyte,
 Má zlatá matičko!
 Giž gsem mu za rok dorostla
 Hlawau po srdýčko.

A gen trochu-li se wypnu
 U nohau na špičky,
 Také snadňaunko wysáhnu
 K němu pro hubičky.

LV.

ZMIZELÁ RADOST.

Proč gsi, daubrawo, za gitra

Mhlau šerau se oděla?

Býwalá ty má radosti,

Kam gsi ty se poděla?

Zdali k zemi padši, dáváš

Krásu garnjm paupatům?

Aneb k nebi wystaupiwši,

Barwu letnjm oblakům?

Nenj, nenj mezi kwjtjm,

Ani mezi hwězdami:

Wětrowé gi odwanuli,

Odplynula s řekami.

LVI.

KALENDÁR A NE FARÁR.

(Po slowensku.)

Synu milý, boday zwážal,
Čo pan farár dněska kázal!
Kázal: pomni, čloweče,
Na smrt, něžli pritěče,
Wer ta twoga mladost
Skoro utěče.

»Ey, čo gá dbám na farára,
Gá sa trjmám kalendára:
Napred mámy masopost,
Potom teprw prigdě puost,
Na memento mori
Ešče času dost.«

LVII.

POPĚWKY.

Pozdnj litowánj.

Když gsem gá slaužila w piwowáře,
Měla gsem milého z kanceláře;

Teta mne trápila,

Dnem nocj saužila,

Bych gj ho přepustila,

Ach, co gsem učinila!

Což ge wjc!

Když mě nechceš, což ge wjc!

Nedělám si z toho nic.

Wšak pro tebe oči moge

Hořem nerozplynau;

Wylezu si na kopeček,

Wyhljdnú si ginau.

Prawá weselost.

Mjwali gsme kabáty, čert ge wzal,
Až halenu propigeme, pŭgdem dál. —

Připigme si, sedláčkové, na zdrawj,
Sic nás o tu halenu čert připrawj.

Wnaučata k dědečkowi.

Staříčký dědaušku náš,
Šediwau hlawičku máš!
Gjnj ti wyrażj
Na bradě, na twáři,
Pogď s námi, u rybnjčku
Ohřeg se na slunjčku.

P ř j p o w ě ě .

Bylo to s wečera na neděli,
Pustil gsem konjčky po geteli:
Konjčky w geteli —
Modré oči spjte-li?
Co gste mně sljbily u lesjčku,
Giž si gdu k wám pro to při měsjčku.

Z w ě ř i n a.

Potkal gsem mysliwce Ferinu,
Odwáďel do zámku zwěřinu:
Dwě wewerky, hlawy ptačj,
Z waku mu kaukalo hnjzdo stračj.

Kratičká modlitba.

Pane Bože, zachowey
Naše osenjčko;
Ke žni hogné požehney
Zlaté obiljčko;
Před zlobau nám ostřjhey
I před ohněm střechy;
K dlauhým wěkům dochowey
Wšecky wěrné Čechy!

